

Karl Barth spreekt

Karl Barth spreekt.....
 Achter den kathedr staat een man: ruige kop, scherpe trekken, donker. De gestalte isforsch, toch even gedrongen. Een boeren-type. Maar doordringend kijken de oogen, als ze even het papier loslaten. Prof. Barth leest zijn rede voor, want hij mag niet afwijken van den tekst, welken de Nederlandsche politie heeft goedgekeurd.

Ruig als zijn uiterlijk is ook zijn taal. Plat, zouden wij zelfs geneigd zijn te zeg-

gen. De „g” klinkt scherp-schrapend; de „a”s” worden vaak tot „ei”, klanken worden ingeslikt.

Elk woord is geladen van beteekenis; de rede is direct, zooals men verwacht van dezen man. Geen omwegen, geen aanloopjes: recht op het doel af.

Na de rede hebben wij een onderhoud met den hoogleeraar. Daarin zal ons dat nog directer en nog sterker treffen. Prof. Barth gebruikt geen drie woorden, als hij er met twee kan volstaan: Wij vragen hem naar zijn meening over de taak der diaconie. Buitenstaanders ontkomen niet altijd aan den indruk, dat de diaconale arbeid door dialectische theologen, volgelingen van Barth, toch eigenlijk gering wordt geacht. „Onder geen beding” is het antwoord: „maar wij hoeven daar toch niet apart iets over te zeggen. Diaconalen arbeid ziet men toch. Hij daar doet immers zuiver diaconaal werk. De zware hand van Prof. Barth wijst op één van zijn volgelingen, die op „buiten-kerkelijk” — om een term te gebruiken, die gangbaar, maar volgens Barthianen zeker niet juist is — terrein bergende van sociaal werk verzet. Tja, er is dus wel eenig verschil tusschen den diaconalen arbeid, zooals Prof. Barth dien ziet en den diaken, zooals menigeen zich dien voorstelt: de man, die een paar guldens komt brengen aan een oud moedertje of die regent is van een oudelieden- of weeshuis. „Ja — zegt Prof. Barth — dat is zoo, maar dit onderwerp ligt nu toch te ver buiten de sfeer van mijn gedachten om er nader op in te gaan. Vielleicht später”.

Belangrijker dan onderdeelen van kerke-

lijken arbeid, acht Prof. Barth thans de vraag over de Souvereiniteit. Wie is de uiteindelijke soeverein? Eenige wereldsche macht, eenige macht des geestes, van de natuur, eenige kracht of het Woord Gods?

Omdat de soevereiniteit van Gods Woord dat is van Jezus Christus verloren is gegaan, is het protestantisme gekomen in een reuk van goddeloosheid en van krachteloosheid.

Dit is dan ook het onderwerp van de rede, die Prof. Barth in Holland houdt. Die rede is niet nieuw meer, als wij ze hooren. Prof. Barth heeft haar reeds twee, drie maal gehouden en de dagbladen hebben uitvoerige verslagen gegeven.

En toch: men luistert, intens-gespannen, geboeid, want hier staat iemand, die iets te zeggen heeft en die dat zegt op een onontkoombare wijze. Zijn trouwe volgelingen hangen aan zijn lippen: Barth is hun onvergelykelijke leermeester, hoog-vereerd en uit den grond van het hart bewonderd. Er zijn mannen onder van groote nuchterheid, van scherp oordeel en helder verstand, maar tegenover dezen meester zwijgt alle critiek. Er zijn anderen, die principieel-afwijzend staan tegen Barths leerstellingen, die ze theologisch mijlen verwerpen, maar ook zij luisteren, de ooren gespist. Er zijn predikanten met een eervolle loopbaan achter zich en zij voelen zich weer studenten, die luisteren naar hun genialen leermeester; er zijn jonge studenten, die zich als leerlingen van Barth bijna-profeten voelen.

Barth spreekt..... En tegenover de totaliteit der wereld staat de totaliteit van de soevereiniteit van Gods Woord; tegenover het absolutisme van menschen staat het absolutisme van Het Woord.